కథా కౌముది

తనలో నన్ను

పాణిని జన్నాభట్ల

నాలో ఆత్రుత మొదలైంది. "ఆరున్నర దాటినా ఇంకా ఇంటికి రాలేదేంటి వీళ్ళు?" అప్పుడప్పుడూ ఇంతకు ముందిలా జరిగినా తను సర్దుకుంది కానీ ఈ మధ్య వల్ల కావటం లేదు. ఎక్కువ సమయం కూడా దొరకదు సాయంత్రాలు ఇక్కడే చూస్తూ కూర్చోటానికి.

"ఎక్కడి కెళ్ళుంటారో? ఎప్పుడొస్తారో?"

నేనూ నా ఆలోచనలూ. నేను ఒకరు కాదు ఇద్దరనిపిస్తుంది ఒక్కోసారి. నాకు తెలీనిదేదో నాలో ఉందనిపిస్తుంది. అది నాతో కొట్లాడుతుంది, నిలదీస్తుంది, అవమానిస్తుంది. ఎక్కడికెళ్తున్నానో తెలియని లోతులకి తీసికెళ్ళి పడేస్తుంది. వెనక్కి రాలేక ఉక్కిరిబిక్కిరౌతున్న నా అసహాయతను చూసి నవ్వుకుంటుంది. నా భర్త అరుపు లాంటి బలమైన శక్తిని చూస్తే దానికి భయం. తెలియని చోటెక్కడికో పారిపోయి దాక్కుంటుంది. పిరికి పంద.

చటుక్కున తలెత్తి చూసేటప్పటికి హాల్లో లైటు వెలిగింది. ఇద్దరూ లోపలికొస్తూ సోఫాలో కూలబడ్డారు. "అలిసిపోయారు పాపం, ఎందుకింత కష్టపెట్టే ఉద్యోగాలు చెయ్యడం?" నా పిచ్చి జాలితనం. రెండు నిమిషాల్లో పైకి లేచింది ఆ అమ్మాయి. హాలు తలుపు తీసుకొని బాల్కనీలోకి వచ్చ◌ింది. తెల్ల స్లీవ్ లెస్ షర్ట్, ఎరుపు ప్యాంట్. సన్నని శిల్పంలా ఉంది. బాల్కనీ గ్రిల్ మీదకు వంగి ఎదురుగా చూస్తోంది. "నన్నేనా?" నా అనుమానం.

లేదు. మా మధ్య దూరం నన్ను కనబడనివ్వదు!

★★★★★★

సంవత్సరం క్రితమే కట్టారు ఆ లగ్జరీ కమ్యూనిటీని. దానికీ, మా అపార్ట్మెంట్ కీ మధ్య పెద్ద ఖాళీ స్థలం, ఒకరోడ్డూ, ప్రహరీ గోడలూ. సరిగ్గా ఆర్నెల్ల ముందు ఆ అపార్ట్మెంట్ లో దిగిందా జంట. ఇల్లు ఎక్కువ గ్లాస్ తో మోడరన్ గా కట్టించారు. పొద్దున పూట ఎండ రిఫ్లెక్షన్ వల్ల ఏమీ కనపడదు కానీ రాత్రి లైట్ లో మాత్రం మా కిచెన్ నుంచి వాళ్ళ హాల్ స్పష్టంగా కనబడుతుంది. మొదట్లో పెద్దగా పట్టించుకునేదాన్ని కాదు కానీ తర్వాత్తర్వాత కుతూహలం పెరిగి రోజూ గమనించడం మొదలుపెట్టాను. ముఖ్యంగా ఆ అమ్మాయిని.

తను నాజూగ్గా, మోడ్రన్ గా ఉంటుంది. జీన్స్ లు, ఫ్యాషన్ వేర్ ఎక్కువ వేస్తుంది. దూరంగా ఉండటంతో తన మేకప్, జువెలరీ సరిగ్గా కనపడవు. తన కోలముఖం, నడక, డ్రెస్సింగ్ సెన్స్ అన్నీ నాకు బాగా నచ్చాయి. జీవితంలో నేనెలా ఉండలేకపోయానో తను అలా ఉంది.

"నేనెందుకలా లేను?" అన్న ఈర్ష్య నుంచి "తనని చూడకుండా ఉండలేను" అనేవరకూ వచ్చింది నా వ్యవహారం ఈ నాలుగు నెలల్లో.

"తనకీ నాకూ సంబంధం ఏంటి?", "తనమీద ఇష్టమంటే, ఎలాంటిదది?", "తనని చూస్తూ తప్పు చేస్తున్నానా?" – నా మెదడుకు నేనే సంధించుకున్న ప్రశ్నలివి. "నువ్వు టీవీనో, మూవీనో చూస్తున్నావనుకో, దాంట్లోని క్యారెక్టర్ కీ నీకూ సంబంధం ఏంటి? నువ్వెందుకు దాన్ని ప్రేమిస్తావ్? దానికి బాధ కలిగితే నువ్వెందుకేడుస్తావ్? ఇదీ అంతే. అది తప్పు కానప్పుడు ఇదీ కాదు" తెగేసి చెప్పింది నా మెదడు. నివ్వెరపరిచే సమాధానం.

★★★★★★

"సంధ్యా! సంధ్యా! డిన్నర్ కి ఇంకా లేటుందా?"

సమాధానం అవసరం లేని ప్రశ్న. తన ఉద్దేశ్యాల్ని కప్పిపుచ్చే ఇలాంటి ప్రశ్నలెన్నో వేస్తాడు నా భర్త.

"వస్తున్నానండీ, ఐదు నిమిషాల్లో వడ్డిస్తాను" నా నిజం ఆకలితో ఉంది, వెళ్ళక తప్పదు.

డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర "ఈ మధ్య బాగా పరధ్యానంగా ఉంటున్నావ్, కూరల్లో ఉప్పులూ, కారాలూ సరిగా ఉండట్లేదు, ఒంట్లో బానే ఉందా?" అన్నాడు కంచంలోకి చూస్తూ.

భార్య మానసిక స్థితిని కళ్ళలోకి చూడకుండా, మనసుతో వెతకకుండా ఉప్పు తక్కువైన వంటతో తెలుసుకునే భర్తనేమనాలి? పెళ్ళై ఇరవై ఏళ్ళయ్యాక కూడా మా ఇద్దరి మధ్య ఇంకా ఆ స్పార్క్ కావాలనుకునే నాదే పిచ్చిదనం. అసలు స్పార్క్ అంటేనే క్షణకాలం ఉండేది కదా.

"మమ్మీ ఎప్పుడూ కిచెన్లోంచి ఆపోసిట్ ఫ్లాట్ వైపు చూస్తోంది డాడీ" నా కొడుకు కంప్లైంట్. ఎప్పుడూ వాడి చదువూ, ఫ్రెండ్స్ తప్ప నా బాధలూ, కోరికలూ వాడికి పట్టవు. అసలు నన్ను మనిషిగా గుర్తించాడా అని నా అనుమానం. అమ్మలకి పిల్లలమీద కాపీరైట్ హక్కులుంటే బావుణ్ణు. వీడిలాంటి వాళ్ళ నోరు మూయచ్చు.

నేనేమీ తిరిగి అనలేదు. ఇదంతా ఒన్ వే బతుకు. ఇక్కడ నాకొచ్చేదేమీ కనపడదు. ఆ అమ్మాయి, ఆ ప్రపంచం అలా కాదు. నన్నేమీ కావాలని వేధించరు. నేనక్కడికి పారిపోవటంలో తప్పులేదు. మెదడులో 'డోపామైన్' అనే పదార్థం మనకు నచ్చిందే పదే పదే చేయిస్తుందట. వీడియోగేమ్స్ ఆడటం ఆపమని అన్నప్పుడు నా కొడుకు చెప్పిన సైన్స్ లెక్చరది.

నాకూ అలాంటి మెదడే, డోపామైనే!

★★★★★★

మర్నాడు సాయంత్రం అంతా హడావిడిగా ఉంది వాళ్ళింట్లో. చాలా మంది జనాలు. హాలంతా నిండిపోయింది. అందరూ మెరిసిపోతున్నారు కాస్ట్లీ బట్టల్లో. "ఏంటివాళ? ఎందుకీ పార్టీ?" బైట బాల్కనీలో కొచ్చి చూస్తున్నాను. లోపల్నించి ఆ అమ్మాయి వచ్చింది హాల్లోకి. పింక్ కలర్ కాక్ టైల్ డ్రెస్, లేయర్డ్ హైర్ తో ఓ మోడల్ లా ఉంది. తన వెంటే అతనూ వచ్చాడు పసుపు షేర్వాణీలో. నలిగిన నైటీ, జిడ్డు పట్టిన చేతులు, అస్తవ్యస్తంగా పెట్టిన జుట్టుముడితో నా వాలకాన్ని ఒకసారి ఊహించుకున్నాను. గబుక్కున బెడ్రూమ్ లోకి పరిగెత్తి ఐదు నిమిషాల్లో మంచి పంజాబీ డ్రెస్ వేసుకొని, ముఖం కడుక్కుని మళ్లీ వంటింట్లోకొచ్చాను. పార్టీకి తగ్గట్టు ఉండాలి కదా!

వచ్చి చూసేటప్పటికి ఇద్దరూ టేబుల్ మీదకి వంగి కేక్ కట్ చేస్తున్నారు. అందరూ చప్పట్లు కొడుతున్నట్లు తెలుస్తోంది. "పెళ్ళిరోజు!" మెల్లగా వెలిగిన నా ట్యూబ్ లైటు, సంతోషంతో నిండిన నా ముఖం. తర్వాత గంటసేపూ తూనిగలా అటూ, ఇటూ తిరిగింది ఆ అమ్మాయి పార్టీలో. చాలామందితో మాట్లాడింది, కొందరిని కౌగిలించుకుంది. నా కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. గుండెల్లో అలారం. "ఇవన్నీ మామూలే పెద్ద సర్కిల్స్ లో. తప్పేముంది?" రెడీగా ఉంటుందది సమాధానాలతో.

మెల్లగా జనాలు పల్చబడ్డారు. చివరికి వీళ్ళిద్దరే మిగిలారు. తను సోఫా మీద, అతను గోడకానుకుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. అతను ఉన్నట్టుండి చేతిలో ఉన్న గ్లాస్ నేలమీద విసిరికొట్టాడు. ఆ అమ్మాయి ఒక్కసారి సోఫా మీంచి లేచింది. ఇద్దరూ చేతులాడిస్తున్నారు విసురుగా. దూరం దూరంగానే ఉన్నారింకా. నా గుండె వేగం పెరిగింది. "ఎందుకీ వాదన?" "తనేమన్నా తప్పు చేసిందా?" "ఎవరితోనైనా మాట్లాడటం నచ్చలేదా తన భర్తకి?"

మొట్టమొదటి సారి వాళ్ళ మాటలని వినిపించలేని దూరం మీద, ఊహించలేని నా మనసుమీద కోపమొచ్చింది.

అలా వాదిస్తూనే అతను హాల్ చివరికి చేరుకుని కర్టెన్ ని పూర్తిగా క్లోజ్ చేసాడు. ఎర్రటి అడ్డం నాకూ వాళ్ళకీ మధ్య. "నాకు తెలియకూడని రహస్యమేంటి?"

★★★★★★

తనూ గొడవపడింది భర్తతో చాలా సార్లు కానీ ఆ గొడవల్లో అంత కసి కనబడదు. అసలు ధైర్యంగా నించొని అంతసేపు మాట్లాడిందీ లేదు.

"ఏందుకంత కోపం తనకి, సర్దుకు పోవచ్చు కదా?"

"తనని తనలాగే ఉండనీ, నీ లాగా మార్చకు".

నన్నీ స్థితిలో చూసి నిద్ర కూడా దగ్గరికి రావడం మానుకుంది. మనసు తెరిచే ఉన్నప్పుడు కళ్ళు మూసి ప్రయోజనం లేదు.

★★★★★★

పొద్దున్నే వంట హడావిడి ఇంట్లో. సరుకులేవో లేవు. ఫోన్ చేస్తే కాలనీ షాపతను లిఫ్ట్ చెయ్యలేదు. నేనే వెళ్ళాను. షాప్ క్లోజ్ చేసుంది. నీరసంగా దూరంగా ఉన్న సూపర్ మార్కెట్ లోకి నడిచాను. అక్కడ అందంగా పెట్టిన వస్తువుల్ని అలా చూస్తూ వెళ్తున్నాను వచ్చిన విషయం మర్చిపోయి.

అకస్మాత్తుగా నేనున్న వరసలో కనబడింది ఆ అమ్మాయి. చెంపకీ భుజానికీ మధ్య ఫోన్ పెట్టుకొని మాట్లాడుతోంది. "తనేనా?" ఒకక్ క్షణం జాగ్రత్తగా చూసాను. అదే స్టైలిష్ డ్రెస్సింగ్, జుట్టూ. "తనే".అంత దగ్గరగా చూడటం మొదటి సారి. పెదద్ కళ్ళు, సన్నటి ముక్కు, చూడాలనిపించే ముఖం. నా అభిమానం ఇంకా పెరిగింది. అలా చూస్తూ నిలబడి పోయాను.

"కదులు, తనతో ఎదన్నా మాట్లాడు" ఎవరో ముందుకి తోసినట్టు వెల్తున్నాను. దగ్గరిగా వస్తూ చూసాను, తన చెంప కింది భాగం ఎర్రగా కమిలిపోయి ఉంది. కళ్ళు కూడా ఉబ్బినట్లు కనబడుతున్నాయి.

"నిద్ర పోలేదనుకుంటా?"

"అతనేమైనా కొట్టాడా?"

"ఛ ఛ అంత పని చేసుండడు"

"మరెందుకలా ఉంది తను?"

మౌనం.

తన ఫోన్ మాటలు వినబడుతున్నాయి.

"నాకు లేట్ అవుతుంది. నువ్వు వెళ్ళిపో"

...

"ఇట్స్ ఒకే, అయామ్ ఫైన్ నౌ"

...

"నేను క్యాబ్ లో వస్తాను"

...

"డోంట్ సే సారీ. యూ డోంట్ మీన్ ఇట్"

"బై".ఫోన్ పెట్టేసింది తల విదిలిస్తూ. ఎదుటి వాళ్ళు చెప్పేది నమ్మనప్పుడో, నచ్చనప్పుడో చేసే ప్రక్రియ. మన శరీరం భావాల్ని దాచలేదు. ఏదోలా బయటకి తోస్తుంది.

"అతను కొట్టాడు కచ్చితంగా, అందుకే అంత బతిమిలాట"

"హు"

"ఏం మాట్లాడావే?"

"ఏం చెప్పమంటావ్? అవును అదే జరిగింది. ఎవరో ఒకరు తగ్గాలి. ఎందుకిలా చక్కటి కాపురం నాశనం చేస్కుంటారు?"

"నీకెలా తెలుసు చక్కటిదని?"

"ఇంతకు ముందెప్పుడూ ఇలా గొడవలు చూడలేదు"

"గొడవల్లేకపోతే అంతా బానే ఉన్నట్టా? మరి నీ కాపురం సంగతేంటి, హ్యాపీనా నువ్వు?"

"ఇప్పుడు మనం ఆలోచించాల్సింది నా గురించి కాదు"

"హుమ్, వెళ్ళు తనతో మాట్లాడు"

నా ఆలోచనల్ని తొక్కిపెట్టి అటూ ఇటూ చూసాను. తను షాప్ బైటకి నడుస్తోంది. తనవైపు పరిగెత్త బోయి ఆగిపోయాను. ధైర్యం చాల్లేదు. నేనెవరిని?

బిల్లింగ్ కౌంటర్ అతన్ని అడిగాను బైటకి చూపిస్తూ

"తన పేరు?"

"శైలూ మేడం, మీరు?.."

"థాంక్స్" చెప్పి మెల్లగా మా ఇంటివైపు నడిచాను.

శైలజ.

★★★★★★

తర్వాత వారం రోజులూ వాళ్ళ హాల్ కర్టెన్ వేసే ఉంది. శైలజని ఆ రోజు అలా చూసినప్పటినుండి నా మనసు మనసులో లేదు. ఇది మెదడు చెప్పిన టీవీ సీరియల్ కాదు. అసలు మెదడుని నమ్మక పోవటమే మంచిది.

"నెనేమన్నా చెయ్యగలనా?"

"నీ పక్కింట్లోనూ, ఎదురింట్లోనూ ఉన్నాయి సమస్యలు. ఎప్పుడన్నా పట్టించుకున్నావా?"

"ఉండచ్చు గాక, ఇది వేరు"

"ఏమౌతుంది తను నీకు?"

"నీకర్థం కాదు"

ఒకరోజు పొద్దున ఆరింటికి పనిమనిషి వెనక పనిచేస్తోంది. నేను పాల పాకెట్ తీసుకొని వంటింట్లోకి వచ్చాను. వస్తూనే ఎదురుగా చూసి మొద్దుబారిపోయాను. శైలజ, వాళ్ళ బాల్కనీ గ్రిల్ మీంచి వంగి కిందకి చూస్తోంది. తన కాళ్ళు ఫ్లోర్ మీద లేవు.

"పడిపోతావే" బిగ్గరగా అరిచాను.పాల పాకెట్ జారిపడింది. లోపలెక్కడో అరిచాననుకున్నా కానీ మాట నోరు దాటింది. "బుద్ధి లేదు నాకు". అనుకున్నదంతా అయ్యింది.

పనిమనిషి రాజమ్మ ఒక్క పరుగున లోపలికొస్తూ అంది "ఏమైందమ్మా?"

అప్పుడే లేస్తున్న నా భర్త "ఎవరి మీదే అరుస్తున్నావ్ పొద్దున్నే, రాజమ్మనా?"

ఏదో ఒకటి చెప్పాలి.

"అదీ..ఏంలేదు, పాలపాకెట్ జారుతుంటే హడావిడిలో..."

ఇద్దరూ నమ్మలేదు. రాజమ్మకి ప్రశ్నించే అవసరంలేదు. అనుమానంగా చూస్తూ వెళ్ళి పనిచేసుకుంటోంది.

మళ్ళీ శైలు వంక చూసాను. బద్ధకం తీర్చుకుంటున్న పిల్లిలా, అలా గ్రిల్ మీద సాగి చూస్తూ గిరుక్కున తిరిగి లోపలికెళ్ళింది.

"ఎవరినే చూస్తున్నావ్?" వెనకనుండి హఠాత్తుగా నా భర్త. అక్కడెవరూ లేరు "హమ్మయ్య".

"ఏం లేదని చెప్పానుకదండీ, పాల గురించే. పెద్దగా అరిచే స్వాతంత్ర్యం కూడా లేదా నాకు?" భర్తలని భయపెట్టే ప్రశ్న.

"అదికాదే, నీకెమన్నా అయ్యిందేమోనని" తగ్గి అన్నాడు.

నేను పొయ్యి వైపు తిరిగి పనిచేసుకుంటున్నాను.

"నువ్వసలు అర్థం కావే" అనుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

"ఒకర్నొకరం బాగా అర్థంచేస్కున్నాం" అని అందర్నీ ఒప్పించి పెళ్ళిచేస్కుంది తనే. ఇప్పుడేమో అర్థంకావట్లేదంటున్నాడు. వీటిలో ఏదో ఒకటి అబద్ధం. కాకపోవచ్చు. అభిప్రాయాలలో సత్యాసత్యాలుండవ్.

తనకి తనే అర్థమవ్వని మనిషి ఎదుటివాడికెలా అర్థమవుతాడో అర్థం కాదు.

★★★★★★

శైలూ చేసే పిచ్చి పనులకి నాకు రోజురోజుకీ కోపం, జాలి పెరిగిపోతున్నాయి. ఒక రోజు సాయంత్రం ఇంకో అమ్మాయితో మాట్లాడుతూ కనపడింది తను. "ఫ్రెండనుకుంటా". కొంచెం సేపటికి తను శైలజ భుజంమీద రాస్తోంది. దగ్గరిగా తీసుకుంది.

"ఏడుస్తోందా?" కన్నీళ్ళు కనపడట్లేదు. తెలుస్తున్నాయి. "పరిస్థితి బాగుపడేలా లేదు"

ఇంకో రోజు భార్యాభర్తలిద్దరూ కనబడ్డారు. కర్టెన్ గురించెవరూ పట్టించుకున్నట్టు లేదు. శైలూ చేతిలో ఏదో ఉంది. లైట్ దాని మీదపడి మెరుస్తోంది. "కత్తి!" "ఏం చేస్తున్నావే?" నాలో అలజడి. ఊపిరి బిగపట్టి చూస్తున్నాను. అతడు "వద్దు" అన్నట్టు చేతులు చూపిస్తున్నాడు. తను కత్తి తనవైపు తిప్పింది. గుచ్చుకుంటానన్నట్టు ఊపుతోంది. తను దణ్ణం పెడుతున్నాడు. కత్తి దూరంగా విసిరేసి సోఫా మీదకొచ్చి కూర్చుంది. అతనొచ్చి కింద కూర్చున్నాడు. ఆమె చేతులు పట్టుకుని ఒడిలో తలపెట్టాడు.

వాళ్ళ ప్రవర్తనకి నాకు గాభరా పెరిగిపోయింది. ఇద్దరు జీవితాలు కలిసుండాలంటే ఇంత వేదన. జీవితాంతం మనిషి ఒకేలా ఉంటాడనుకోవటం భ్రమ. దాన్ని పట్టుకొని పెళ్ళిళ్ళు చేస్కోవటం గడ్డి పోచల్ని నమ్ముకుని పర్వతం పైకెక్కడం లాంటిది. ఎప్పుడైనా అంతులేని అగాధంలో పడచ్చు.

"లేదు, వీళ్ళనిలా వదిలెయ్యకూడదు. రేపు శైలుతో మాట్లాడతాను. తనడిగితే నిజం చెప్తాను. సంసారం పాడు చేస్కోవద్దని చెప్తాను. పిచ్చి పనులు చెయ్యద్దని హెచ్చరిస్తాను".

నా లోపల్నించేమీ ప్రతిస్పందన లేదు. ఇద్దరం ఏకీభవించిన క్షణమది!

రాత్రంతా అటూ ఇటూ దొర్లాను. మనక్కావల్సినప్పుడు గడియారం కదలదు. సంతోషంలో వేగంగా, బాధలో మెల్లగా నడిచే టైమ్ ని ఎలా నమ్మడం?

★★★★★★

పొద్దున్నే లేచి వంట జోలికి వెళ్ళలేదు. ఒకరోజు వండకపోతే ప్రళయం రాదు. సరాసరి నైట్ డ్రెస్స్ మార్చుకోని, చెప్పులేసుకుని బయల్దేరాను. లేటైతే తాను మళ్ళీ ఆఫీసుకెళ్ళిపోతుంది. ముందే కలవాలి. నేనేం చెప్పాలో ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్నాను. పరుగులాంటి నడక.

తన కమ్యూనిటీలో అడుగుపెట్టాను. సెక్యూరిటీ ఎవరూ కనపడలేదు. ఆశ్చర్యం. ఇంత పెద్ద కమ్యూనిటీలో సెక్యురిటీ ఎవరూ లేకపోవటం. అపార్ట్మెంట్ ఓనర్ పేర్లు రాసున్నాయి ఒక గోడమీద. "రవి & శైలజ – 502".

లిఫ్ట్ దగ్గర వెయిట్ చేస్తున్నాను. అదెంతకీ రాకపోవడంతో మెట్లెక్కడం మొదలుపెట్టాను.

"తనని బైటకి పిలుస్తాను. కింద వాకింగ్ చేస్తూ మాట్లాడతాను"

"అసలేమంటుందో.."

"అనేదేముంది, దాని మొహం"

"నన్ ఆఫ్ యువర్ బిజినెస్ అంటే?"

"ఇట్ ఈస్ మై బిజినెస్ అంటాను"

ఆయాసపడుతూ ఐదో అంతస్తులోకి వస్తూ అటూ ఇటూ చూసాను. ఒక కార్నర్ ఫ్లాట్ బైట కొంతమంది సెక్యూరిటీ గార్డ్స్, ట్రాక్ ప్యాంట్స్ వేసుకున్న మగవాళ్ళూ నించొని లోపలికి తొంగి చూస్తున్నారు. అటువైపు భయంభయంగా నడుస్తున్నాను. మనసంతా కీడు శంకిస్తోంది. లిఫ్ట్ దగ్గర ఇద్దరు పనిమనుషులు

గుసగుసలాడుకుంటున్నారు. అందులో ఒకామె నోటి మీద చెయ్యి పెట్టుకుని రహస్యంగా చెప్తోంది "మాత్రలు మింగిందంట".

ఉన్నట్టుండి అగాధంలో పడిపోతున్నట్టనిపించింది. భయం కళ్ళల్లోకి చేరింది. అడుగు కదలట్లేదు. గుండె వేగాన్నేలా తట్టుకోవాలో తెలియట్లేదు. అక్కడే గోడకి వాలిపోయాను. వచ్చిన దారిలోనే పరిగెత్తి పారిపోదామనిపించింది. కొంతసేపటికి తేరుకున్నాను.

"శైలూకేం కాదు" ధైర్యం చెప్పుకుంటూ ముందుకడుగేస్తున్నాను. వాళ్ళ తలుపు దగ్గరికొచ్చాను. అందరూ నన్ను చూస్తున్నారు. పట్టించుకోలేదు. తొంగి చూసాను.

నేల మీద ఉంది శైలూ. దుప్పటి కప్పి ఉంది తన మీద. ముఖం మాత్రమే కనబడుతోంది. నా నోటినుంచి చిన్న అరుపు. గాలంతా బైటికి తీస్తున్నట్టు. అప్పటివరకూ నియంత్రించిన కన్నీళ్ళు ఆనకట్ట దాటాయి. ధారలుగా కురుస్తున్నాయి. ఒక మూలగా కూర్చొని సన్నగా ఏడుస్తున్న తన భర్త తలెత్తి నావైపు చూసాడు. "నీ వల్లే ఇదంతా" అంటున్న నా చూపుని చూసి తలదించుకున్నాడు.

శైలూనలా చూడలేకపోయాను. అచేతనంగా, మూగగా. తనొక అందమైన రహస్యం. ఎడారిలో దొరికిన జలపాతం. వెనక్కి తిరిగాను. పరిగెడుతున్నాను, నా అడుగులు ఒకేసారి రెండు, మూడు మెట్లని దాటుతున్నాయి. గేటు బైటికొచ్చాను.

"ఎవరికి చెప్పాలి?, ఎవరితో పంచుకోవాలీ వ్యధ?"

"సంధ్యా?" దగ్గరగా ఓ పిలుపు.నా భర్త. బైక్ మీద ఉన్నాడు.

"ఇక్కడున్నావేంటి?"

"ఎమండీ..ఆ అమ్మాయి, ఆ అమ్మాయి.." అంటూ వెనక్కి చూపిస్తూ ఆగాను.

"ఎవరే?, అక్కడెవరూ లేరు. పనిమనిషి కోసం వచ్చావా? రాజమ్మ రాలేదా ఇవాళ?"

తలాడించాను.

"ఏంటి కళ్ళు ఎర్రగా ఉన్నాయి? నిద్ర పట్టలేదా? పద ఇంట్లో డ్రాప్ చేసి వెళ్తాను"

బైక్ ఎక్కాను.

దూరంగా కనుమరుగౌతున్న ఆ కమ్యూనిటీ వైపు చూశాను.

నా రహస్యాన్ని పాతిపెట్టిన శ్మశానంలా ఉందది.

COMMENTS